

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 577/2015-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Marianny Mochnáčovej a Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], všetci zastúpení advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law Firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Lukáš Labaš, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/1997 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/1997 p o r u š e n é b o l i .

2. Základné právo [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/1997 v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 199/04 z 20. januára 2005 p o r u š e n é b o l i .

3. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie každej po 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie každému po 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť [REDACTED]

[REDACTED]

trovy právneho zastúpenia v sume 1 221,61 € (slovom tisícvestodvadsaťjeden eur a šesťdesiatjeden centov), na účet advokátskej kancelárie AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law Firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovujú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/1997 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že v napadnutom konaní pred okresným súdom vystupujú v procesnom postavení odporcov v konaní o určenie vlastníckeho práva začatého na návrh mesta [REDACTED] (ďalej aj „žalobca“). Konanie je na okresnom súde vedené od roku 1997 bez toho, aby vo veci bolo meritórne rozhodnuté, a sťažovatelia ho označujú za neefektívne, neprimerane dlhé a neodstraňujúce ich stav právnej neistoty. Poukazujú na početné judikáty ústavného súdu, podľa ktorých je úlohou okresného súdu vec prerokovať

a rozhodnúť čo najrýchlejšie. Podľa názoru sťažovateľov okresný súd po celú dobu konania nevyvíja potrebnú aktivitu a nevykonáva úkony na právoplatné skončenie veci.

3. Sťažovatelia uviedli, že vyčerpali všetky právne prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich základných práv a slobôd poskytuje, t. j. podali sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

4. Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/1997 bolo porušené ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov, priznal každému zo sťažovateľov finančné zadosťučinenie v sume 8 000 € a náhradu trov konania.

5. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 577/2015 zo 16. decembra 2015 prijal sťažnosť na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

6. Po prijatí sťažnosti sťažovateľov na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 19. januára 2016 právneho zástupcu sťažovateľov a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili k otázke vhodnosti ústneho pojednávania. Predsedu okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti s osobitným dôrazom na procesné úkony vykonané okresným súdom v období po 1. máji 2014. Vzhľadom na to, že tak sťažovatelia, ako aj okresný súd ústavnému súdu oznámili, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nie je možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

7. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že celkovo už rozhodol o 40 sťažnostiach sťažovateľov (sťažnosti ktorých spojil na spoločné konanie pod sp. zn. I. ÚS 199/04, II. ÚS 335/2011 a sp. zn. IV. ÚS 216/2014; medzi inými aj o sťažnostiach väčšiny súčasných sťažovateľov), ktorí v rokoch 2004 až 2014 namietali priet'ahy v konaní vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 34/97. Naposledy rozhodol vo veci sp. zn. IV. ÚS 216/2014 z 1. júla 2014.

7. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti sp. zn. 1 SprV/49/2016 z 22. januára 2016 v súlade s pokynmi ústavného súdu uviedol prehľad procesných úkonov vykonaných vo veci sp. zn. 29 C 34/1997 v období od mája 2014 a poukázal na skutočnosť, že od doručenia posledného nálezu ústavného súdu okresný súd vo veci koná. Zároveň uviedol, že dĺžka predmetného konania bola ovplyvnená predovšetkým veľkým počtom účastníkov konania, pričom v jeho priebehu došlo k viacerým úmrtiam, čo si vyžadovalo zisťovanie ich právnych nástupcov. Samotná dĺžka konania bola ovplyvnená aj konaním žalobcu, ktorý opakovane podal návrh na pristúpenie ďalších účastníkov do konania a bez ujasnenia okruhu účastníkov na strane žalobcu i žalovaných nebolo možné vo veci vytyčovať pojednávania. Predseda okresného súdu navrhol ústavnému súdu, aby zohľadnil skutočnosť, že len zisťovanie okruhu účastníkov v spore si vyžadovalo mimoriadnu pozornosť a časový priestor, pretože ani sám žalobca nemal ujasnený okruh žalovaných a nedisponoval ich údajmi vyžadovanými zákonom. Okresný súd pripojil k svojmu vyjadreniu uznesenie okresného súdu č. k. 29 C 34/1997-1375 z 30. júna 2015, ktorým bolo konanie voči vymenovaným žalovaným (medzi nimi aj voči všetkým sťažovateľom) vylúčené na samostatné konanie.

8. Ústavný súd odkazuje na doterajší priebeh konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 34/1997, ktorý je podrobne uvedený v náleze sp. zn. IV. ÚS 216/2014 z 1. júla 2014, s poukazom na skutočnosť, že v období po vydaní tohto nálezu okresný súd vo veci konal, vykonávané však boli predovšetkým úkony spojené s ustaľovaním účastníkov konania.

III.

9. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/1997.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

13.1 Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o žalobe o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré sa začalo na okresnom súde 11. februára 1997, teda pred viac ako 19 rokmi, a nie je ku dňu rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené. Sťažovatelia majú v namietanom konaní postavenie žalovaných, žalobcom je mesto [REDACTED]

Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd ju hodnotil už vo svojich predchádzajúcich nálezoch na základe sťažností podaných ďalšími účastníkmi konania na strane žalovaných, naposledy v náleze sp. zn. IV. ÚS 216/2014 z 1. júla 2014, v ktorom

sa čiastočne stotožnil s názorom okresného súdu, že predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný s poukazom na nutnosť vykonať rozsiahle dokazovanie pri potrebe zabezpečenia procesných podmienok pre konanie vo veci vzhľadom na veľký počet účastníkov konania. V posledných rokoch (čo platí aj po náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 216/2014) sa opakuje situácia, keď po úmrtí účastníka konania dochádza k následnému zisťovaniu okruhu dedičov. Dĺžku konania ovplyvnil aj samotný žalobca, ktorý niekoľkokrát podal procesný návrh na pristúpenie ďalších účastníkov konania, o ktorých musel súd rozhodovať. Žiadna skutková náročnosť však podľa názoru ústavného súdu nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku tohto konania (viac ako 19 rokov), napriek počtu a meniacemu sa okruhu účastníkov napadnutého konania.

13.2 Ďalším kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľov ako účastníkov súdneho konania. Časť sťažovateľov sú pôvodnými žalovanými v napadnutom konaní, dve sťažovateľky vstúpili do konania v dôsledku procesnoprávneho nástupníctva na základe univerzálnej sukcesie. Ústavný súd v súvislosti so zmenou účastníkov konania na základe univerzálnej sukcesie vychádza zo svojej judikatúry (napr. I. ÚS 197/05), podľa ktorej sťažovatelia môžu uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietahov aj pre štádium konania, ktoré tejto zmene predchádzalo. Ústavný súd nezistil žiadne zásadné okolnosti, ktorými by sťažovatelia prispeli k zbytočným prietahom v konaní. Sťažovatelia sú aj v konaní pred okresným súdom kvalifikovane právne zastúpení.

13.3 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že konanie vedené pod sp. zn. 29 C 34/1997 trvá od roku 1997. U sťažovateľiek [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ide o prvú vo veci podanú sťažnosť, z čoho vyplýva, že napriek tomu, že ide o nástupníčky pôvodných žalovaných, a s odkazom na bod 13.2 je potrebné posúdiť celú dĺžku doterajšieho konania a u ostatných

sťažovateľov obdobie po právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 199/04 z 20. januára 2005, t. j. po 10. februári 2005. Ústavný súd odkazuje na svoj nález sp. zn. I. ÚS 199/04 z 20. januára 2005, ktorým vyslovil, že k dátumu vydania nálezu v konaní došlo k porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu vo veci sp. zn. 29 C 34/97 konať a každému zo sťažovateľov priznal finančné zadostučinenie v sume 20 000 Sk. Na základe sťažností iných sťažovateľov (žalovaných v predmetnom spore) ústavný súd o priťahoch v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 34/97 rozhodol nálezmi sp. zn. IV. ÚS 300/04 z 15. decembra 2004, sp. zn. II. ÚS 8/05 z 9. februára 2005, sp. zn. III. ÚS 369/04 zo 16. februára 2005, sp. zn. IV. ÚS 37/05 zo 6. apríla 2005, sp. zn. II. ÚS 48/05 z 13. apríla 2005, sp. zn. IV. ÚS 58/05 z 13. apríla 2005, sp. zn. I. ÚS 27/05 zo 14. apríla 2005, sp. zn. III. ÚS 46/05 z 29. apríla 2005, sp. zn. I. ÚS 80/05 z 22. júna 2005, sp. zn. IV. ÚS 110/05 z 29. júna 2005, sp. zn. IV. ÚS 128/05 zo 4. júla 2005, sp. zn. I. ÚS 148/05 z 21. septembra 2005, sp. zn. II. ÚS 174/05 z 28. septembra 2005, sp. zn. III. ÚS 230/05 z 5. októbra 2005, sp. zn. I. ÚS 153/05 z 12. októbra 2005, sp. zn. III. ÚS 281/05 z 9. novembra 2005, sp. zn. IV. ÚS 239/05 z 15. novembra 2005, sp. zn. IV. ÚS 241/05 zo 16. novembra 2005, sp. zn. I. ÚS 208/05 z 23. novembra 2005, sp. zn. III. ÚS 236/05 z 23. novembra 2005, sp. zn. III. ÚS 310/05 z 10. februára 2006 a o opakovaných sťažnostiach po právoplatnom náleze nálezom sp. zn. II. ÚS 335/2011 z 9. novembra 2011 a naposledy nálezom sp. zn. IV. ÚS 216/2014 z 1. júla 2014.

Vo všetkých nálezoch vydaných po právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 199/04 z 20. januára 2005, t. j. po 10. februári 2005 do 1. júla 2014, ústavný súd opakovane vyslovil porušenie práv sťažovateľov i porušenie práv po právoplatnom náleze, prikázal okresnému súdu konať a sťažovateľom priznal finančné zadostučinenie. Ústavný súd preto poukazuje na uvedené nálezy a uvádza, že pri posudzovaní predmetnej sťažnosti vychádzal z doterajších zistení ústavného súdu a osobitnú pozornosť venoval obdobiu po náleze IV. ÚS 216/2014 z 1. júla 2014. Z prehľadu úkonov vykonaných okresným súdom vyplýva, že konanie je po poslednom náleze ústavného súdu plynulé, okresný súd v záujme urýchlenia konania voči vymenovaným žalovaným (medzi nimi aj voči všetkým

sťažovateľom) v časti uznesením č. k. 29 C 34/1997-1375 z 30. júna 2015 vylúčil na samostatné konanie.

Napriek uvedenému ústavný súd nemohol prehliadnuť skutočnosť, že konanie na okresnom súde trvá už viac ako 19 rokov, po právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 199/04 z 20. januára 2005, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnostiach sťažovateľov, t. j. po 10. februári 2005 už uplynulo viac ako 11 rokov, pričom vo veci dosiaľ nebolo meritórne rozhodnuté, a preto rozhodol, že konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 29 C 34/1997 ako celok má charakter konania so zbytočnými prieťahmi a porušuje základné práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 a 2 výroku tohto nálezu.

IV.

14. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

V danom prípade ústavný súd nepovažoval za potrebné rozhodovať podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde o príkaze okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/1997 konal bez zbytočných prieťahov, pretože tento príkaz ústavný súd už okresnému súdu uložil, naposledy nálezom sp. zn. II. ÚS 335/2011 z 9. novembra 2011. Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti nevyhovel.

15. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho

domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali o priznanie finančného zadosťučinenia v sume po 8 000 € pre každého. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 29 C 34/1997, ktoré trvá už viac ako 19 rokov, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že po poslednom náleze ústavného súdu IV. ÚS 216/2014 z 1. júla 2014 okresný súd prijal opatrenia na urýchlenie konania a vo veci plynulo koná, a tiež skutočnosť, že jedenástim sťažovateľom bolo už nálezom sp. zn. I. ÚS 199/04 priznané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk, ústavný súd považoval za účelné priznanie sumy po 2 000 € sťažovateľom [REDACTED]

[REDACTED], pretože posudzoval namietané porušenie ich práv v období po právoplatnosti nálezom sp. zn. I. ÚS 199/04 z 20. januára 2005, a v sume po 3 000 € [REDACTED], u ktorých posudzoval porušenie ich práv v namietanom konaní bez časového obmedzenia.

16. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Košice. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014 a z návrhu predloženého právnym zástupcom sťažovateľov.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti) v súlade s príslušnými ustanoveniami vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po znížení základu tarifnej sadzby o 50 % (§ 13 ods. 2 vyhlášky), pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“, čo spolu s režijným paušálom a daňou z pridanej hodnoty predstavuje sumu 187,94 € a celkovo za všetkých sťažovateľov sumu 2 443,22 €. Ústavný súd však vzhľadom na okolnosti danej veci a v súlade so zásadou primeranosti priznal sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia iba vo výške rovnajúcej sa polovici vzniknutého nároku, t. j. v sume 1 221,61 €.

Z týchto dôvodov ústavný súd preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto rozhodnutia.

17. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016